

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z wniosku E. [...] Spółki Akcyjnej Oddział w K.
przy uczestnictwie H. K. i R. K.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 12 marca 2015 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestnika postępowania R.
K. kwotę 197 (sto dziewięćdziesiąt siedem) zł tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu jakiemu służy skarga kasacyjna i postępowanie wywołane jej wniesieniem służy instytucja tzw. przedsądu,

ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., tylko bowiem w razie spełnienia jednej z nich, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik wnioskodawcy E. [...] spółki akcyjnej Odział w K. w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 12 marca 2015 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Istotne zagadnienie prawne autor skargi kasacyjnej sprowadził do dwóch pytań: pierwszego w brzmieniu „czy dla ustalenia, że przedsiębiorca przesyłowy nabył przez zasiedzenie służebność gruntową o treści służebności przesyłu niezbędne jest wykazania zakresu posiadania tej służebności poprzez wskazanie jej przebiegu przez nieruchomości obciążoną oraz drugiego: „czy konsekwencją uznania, że przed ustawowym uregulowaniem służebności przesyłu możliwe było nabycie w drodze zasiedzenia służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu na rzecz przedsiębiorcy przesyłowego jest przyjęcia, że przeniesienie własności przedsiębiorstwa lub urządzeń służących do doprowadzenia energii elektrycznej, wchodzących w skład przedsiębiorstwa przedsiębiorcy przesyłowego pociąga za sobą, stosowanie do treści art. 305³ § 1 k.c., przejście tejże służebności na nabywcę urządzeń przesyłowych”.

Przez istotne zagadnienie prawne rozumie się problem o charakterze prawnym powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter nowy i rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/2013, nie publ.). Jeżeli w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołuje się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, powinien to zagadnienie precyzyjnie sformułować i wskazać argumenty, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. m.in.

postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11).

Powyższych wymagań autor skargi kasacyjnej nie spełnił. Nie stanowią zagadnienia prawnego przedstawione w skardze kasacyjnej pytania, ponieważ pełnomocnik wnioskodawcy nie przedstawił argumentów, które świadczyłyby o możliwych rozbieżnościach interpretacyjnych, a jedynie ograniczył się do polemiki z poglądem prawnym przyjętym w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Tak skonstruowany wywód nie dał podstaw do przyjęcia, że w sprawie wystąpiło istotne zagadnienie prawne w przywołanym wcześniej rozumieniu.

Uzasadniając oczywistą zasadność skargi kasacyjnej pełnomocnik wnioskodawcy wskazał, że „orzeczenie Sądu pierwszej instancji, jak i zaskarżone postanowienie Sądu Okręgowego w K. odbiegają w sposób istotny od standardów orzeczniczych Sądów powszechnych”, a w szczególności, że „Sąd drugiej instancji faktycznie uchylił się od kontroli instancyjnej orzeczenia stwarzając jedynie pozory takiej kontroli”.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156). Jeżeli więc przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia.

Tych wymagań autor skargi kasacyjnej nie spełnił, ponieważ nie wykazał, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analiz oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonych

przepisów prawa nie jest bowiem wystarczający, gdyż nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Mimo bowiem nawet oczywistego naruszenia prawa, orzeczenie może być prawidłowe (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2011 r., V CSK 113/11, nie publ.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek uczestnika R. K. zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie na podstawie art. 520 § 2 oraz § 8 pkt 3 w zw. z 13 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).

[l.n]